

A SO DE TABALS

... no s'agafen llebres. I qui diu a so de tabals, diu picant de mans. I qui diu llebres, diu balladors de sardanes. El compositor Joaquim Soms ha estrenat fa poc una sardana amb el títol "Piquem de mans". Amb uns mots de presentació que en féu, l'autor vingué a dir entre altres coses que ell no és partidari d'aquelles innovacions que atemptin contra l'estructura formal de la sardana, que hom n'ha de respectar les arrels i rebutjar tot allò que pot desfigurar-la. Sàvies paraules -tant se val que no fossin exactament les mateixes- que expressen, jo crec, un sentiment majoritari. No hi ha gaire ningú a qui agradi una desnaturalització de la nostra dansa, com succeiria si prosperessin algunes iniciatives aparegudes recentment amb el pretext que cal "modernitzar-la, o posar-la al dia". Però també deia el Sr. Soms que sense modificar-ne res substancialment, sí que s'hi podien afegir alguns detalls, diguem-ne alguns al·licients, per tal de donar-li un caient més engrescador per al sardanista. I és així com se li ocorregué de compondre la sardana, en la qual intercala uns sons picaments de mans, segurament prenent patró d'alguna altra en què hi ha moments que els balladors es desagafen i coregen la melodia amb uns pam-pams espectaculars.

La idea és elogiable per esguard de l'aspiració a popularitzar com més millor la sardana, especialment entre el jovent, el desinterès del qual és bastant notori i motiu de preocupació en alguns sectors sardanístics. I la composició instrumentada amb aquesta finalitat és força airosa, té una melodia que s'enganxa fàcilment i motiva els pam-pams amb generositat.

El temps ens dirà si experiències semblants tenen ressò entre la jovenalla. Em sembla difícil, ja que aquest és un col·lectiu que no admet que li organitzin la tabola; quan es reuneix, s'escalfa tot sol i les seves expansions obeeixen generalment a les modes imperants o a la improvisació. Fa de mal dir cap on es poden decantar. Si mai no li ha agradat que li amaneixin la festa, només de veure que se'l vol encarrillar devers un punt, n'hi ha prou perquè s'hi giri d'esquena. Sempre ha estat així. A les festes majors d'anys enrera, quan nois i noies no es perdien cap sardana, sovint havent sopat i bastant calents d'orelles, els bordegassos s'esbravaven ballant les de la nit a l'esbojarrada. L'edat, les quatre veges i l'hora fosca portaven els bulliciosos esvoletecs, els bots i les guimbades. Tothom se'n feia càrrec. Els mateixos protagonistes n'eren conscients i no s'amagaven "d'haver fet l'animal". No necessitaven que ningú els atíes; era farina del seu sac. Qui sap si